

JEG FORSVINDER:

Jeg forsvinder, (gentages)

Når vi ikke taler om min søster
Når min far skal indlægges igen
Når de spørger om jeg ikke snart skal have børn
Når jeg ikke kan læse situationen
Når det er så akavet, at jeg kan mærke blodkarrene i min mave
Når min mor synes min far er kedelig
Når min far rejser til Tenerife
Når min far sidder helt grå og udbrændt i Norge
Når Daniels svigerforældre er latterlige på facebook
Når folk ikke behandler Daniel ordentlig
Når min mor ringer kl 06 om morgenen, fordi min far er faldet om

Oktober 2009

Som så mange gange før, har jeg fortalt den her historie. Det er sommetider som om den ikke er min. Kolde hænder og klaprede tænder. Følelser bliver til minder. Mine minder, mine minder er et brugt og forvasket lagen.

Oktober 2009, der sker det. I et gult murstens rækkehus med væg til væg tæpper. Trædøre med plastikhåndtag. Trækker vejret. Mærker den ene krop over mig. Er vi snart er færdige? Spørg jeg. Det stopper. Jeg tager tøj på, hjem. Skriver jeg gerne vil have slettet videoen. Den bliver sendt rundt, til alle. Det er super.

Sms'er og beskeder på Arto.
Sidder i min fars tilrøgede kontor, teenage-sved. Telefonen ringer.
Alt bliver sløret.

Jeg forsvinder i vores sofa.
Ser Beverly Hills kl 16:00 og Venner kl 17:00.
Sammen med min far. Min akavede, fraværende, krøllede far med de varme isblå øjne, ligesom mig - som ikke aner, hvad han skal gøre.
Han sidder der med sin kaffe, med sukker og siger; Joey er sjov. Ham elsker jeg, min far.

Det er et hemmeligt nummer, Far tar' den, når den ringer. Der er altid en, som trækker vejret i den anden ende. Hver nat kl 01. Også selvom jeg har fået hemmeligt nummer.

Jeg har venner, men det er ikke mine venner.
Alexander, Sebastian, Camilla S, Sascha.
Det er dem der faktisk råber ad mig på gaden.
Fordi jeg er en stjerne, en pornostjerne nu, og derfor må de godt. Jeg synes, de har ret til det.

Himlen er blå og det er efterår. Luften bider i næsen, på den helt perfekte måde. Kender i det?

Kender i det?

Kender I det, med en anden til en fest, og vedkommende tydeligvis hellere vil på toilettet med sin ven. Selvom han ikke skal tisse.

I ved, Ikke tisse men noget andet, som ik er tis...

Der står du så, klædt flot på, i dit stiveste puds - og er stadig ikke nok. Dig som menneske. DU, Er kedelig! DU er mindre interessant end lokummet... Man trækker ud og skyller væk. Sorry.

Næste morgen vågner du så med tømmermænd, Bestiller Wolt, siger ikke hej til buddet, som åbenbart kender dig, og gerne vil snakke om sidst, men du vil bare gerne ind igen og spise din burger i fred og skamme dig. Hvis man bare kunne være lidt anonym. Kender i det?

Kristina, monolog

Mh. Jamen altså, det er jo en sygdom der gør at man mister hukommelsen. Det gør at, man stille og roligt så mister man sin identitet. Man glemmer simpelthen, hvem man er og hvordan man skal gebærde sig i verden.

Sådan helt det grundlæggende som at spise selv. Vaske sig selv og sørge for at man får mad og sådan nogen ting. Det glemmer man. Mh.

Man kan mærke smerte på samme måde, men kan ikke fortælle, hvad man føler. Ikke fortælle, man har brug for omsorg. Ikke

sige, at man er kede af det. Ikke mærke ens egne følelser. Man går tilbage i livets ring.

Så man starter med, at man ved, at man er voksen, at man har haft arbejde og ægtefælle. Så går man tilbage. Så spørger man efter sin mor eller far. Råber efter dem. Man slutter der, hvor man startede.

Dit ansigt er der jo stadigvæk. Men der sker jo selvfølgelig - hvilket der gør ved os alle sammen, at man bliver forandret. Men her forsvinder du bare.

Overgang: Båndoptager

Det her er ikke en båndoptager. Den virker ikke, når jeg trykker på knappen. Der kommer ikke lyd ud af den.

Du er.

Du har selv bedt om det

Du skylder

Du er hverken gammel eller syg nok.

Du er for gammel til at blive hjulpet.

Det kan vi ik' det der, vi kan ik' bare slip dig nu.

Jeg kan ik' lave regnskabet før jeg har fået papirerne

Det ved jeg sandelig ikke.

Så nu har du fået dine penge

Ja, men det udbetaler kommunen ikke.

Nej, jamen øh nu skal du høre. Dem betaler hjemløseenheden.

Nej, det er ikke endnu.

Det gør jeg ikke.

Nej, der sker nok ik' noget

Har du været nede i din postkasse?

Du har opsagt dit lejemål

Her vi har også de her bøder til dig

Du er eftersøgt og du skal henvende dig på nærmeste politistation.

Hey, du skal da sælge Husforbi

Jeg kom altså først, jeg står der i papirerne

Du må altså ik' sove her

Men hvorfor må du?

Skrub dog ud og find dig et arbejde i stedet for at stå der og tig.

Hvordan kan du have en cykel?

Jamen har du 35.000?

Hun jo selv bedt om.

Gå nu ud og sælg sælg sælg.

Hvordan kan det være du har en telefon?

Du udeblev fra din samtale herude.

Hvorfor er din mor hjemløs?

CONNY MASH UP

I: Har du mange børnebørn?

C: Jeg har 5 børn.

I: Og så børnebørn også?

C: Nej jeg har mange børnebørn. Jeg vistnok en tre fire øh ja tre fire oldebørn. A: Men hvordan har du det? Har du det godt?

C: Nej jeg har det for varmt

A: skal jeg åbne et vindue?

C:Jeg godt føle mig lidt ensom fordi, det svært at finde nogen man kan stole 100% på.

A: Hvad mener du med det?

C: Det jeg siger

I: Kan du snakke lidt mere om det?

C: Jeg mangler noget tøj

I: Hvad for noget tøj mangler du?

C: Hvad siger du?

En sjæl

Værelset forenden af den plakat opfyldte gang, står altid med døren på klem.

Der bor en ensom sjæl i sprækken, en sjæl hvis minder langsomt er blevet til støv på dørkarmen.

Den sidder fast men er flygtig for blikket. Leder du efter den, vil den gemme sig i sit strikkede ene bo.

Der er der garn nok til at hænderne ikke bliver mindet om den varme de sjældent mærker, fordi de har mistet evnen til at mærke hvad de mærker og evnen til at fortælle, dig, ude på den anden side, dig ude på gangen. At det faktisk ikke handler om sprækken, det handler om.

Peter Bo

Jeg skulle over på en bodega og en kiosk. Over på den anden side af gaden. Jeg var dårlig kommet ud. Så kommer han tonsende i sin Citroen. Det var noget af det værste, hvis det i mindste havde været en flot bil. Han kørte mig bare ned, ik?

Han kørte tværs over mit hoved, så alt hvad der hed hjerne, det var tværet ud, ik?
Og underlivet, ik? Jeg skulle jo endelig ikke morer mig, vel.
Jeg var blevet godt og grundigt smadret, ik? På hospitalet sagde de til mig: "Du er tilsyneladende køn".
Jeg havde været død i 11 måneder. "Rigtig død" spurgte jeg.
"Ja, - svarede lægen. Men det var ikke kedeligt.

At forsvinde

Det gode ved at forsvinde fra noget, er muligheden for at bestå i noget andet. En bedre tilværelse. Det gode ved at forsvinde er at forsvinde...

En ideel måde at forsvinde på er en selvvalgt forsvindingsagt.

Oftest vil udefra kommende faktorer påvirke forsvinding og i sådanne tilfælde opstår ofte sorg og fortvivlelse.
Der findes ikke en ideel familie.